

Sammanfattning

Försvarsberedningen har på regeringens uppdrag utarbetat ett förslag till strategi för Sveriges säkerhet med tillhörande reformer. Förslaget är ett underlag för regeringens propositioner och riksdagens ställningstaganden i dessa frågor under 2006.

Synen på säkerhet, och sättet att arbeta med säkerhet, har gradvis förändrats. Genom säkerhetsstrategin tas nu för första gången ett samlat grepp om frågorna. Försvarsberedningen lämnar i strategin sin syn på målen för vår säkerhet, vad som hotar vår säkerhet samt våra medel för att stärka säkerheten.

I rapporten konstaterar Försvarsberedningen att det fortlöpande arbetet med säkerhet bör hållas samman bättre i Regeringskansliet. Ansvarsfördelningen mellan departementen bör ses över. En utveckling i Sverige där säkerhetsfrågor hanteras mer samlat ligger i linje med den senaste utvecklingen inom EU.

Försvarsberedningen föreslår även reformer som berör ledning och samordning vid akuta kriser. Den enhet som har inrättats i Regeringskansliet med uppgift att stödja regeringens krishantering behöver utvecklas. Vid situationer med extra allvarliga sektorsövergripande konsekvenser bör en utpekad krisledningsfunktion på myndighetsnivå införas. Funktionen bör få i uppgift att bedriva omvärldsbevakning och analys.

Därutöver föreslår Försvarsberedningen en rad åtgärder som berör flera myndigheter, bl.a.;

Försvarsberedningen anser exempelvis att utbildning, övning och träning i krishantering bör vara obligatoriskt för alla aktörer som bedriver samhällsviktig verksamhet.

Vid kriser är allmänhetens vilja att hjälpa stor. Alla organisationer som med uthållighet och kvalitet bidrar till samhällets krishanteringsförmåga bör kunna komma ifråga för ekonomiskt stöd.

Resurser som behövs för att hantera en kris måste kunna sättas in snabbt och effektivt, oavsett om de ägs av stat, kommun eller annan.

Genom att lägga samman Krisberedskapsmyndigheten och Statens räddningsverk skapas en myndighet som hanterar ett brett spektrum av händelser.

Det finns betydande synergier i att merutnyttja, samutnyttja respektive samordna Kustbevakningens, Sjöfartsverkets, polisens och Försvarsmaktens maritima resurser.

En ökad förmåga att hantera farliga ämnen är så angelägen att nya lösningar måste sökas och prövas. Synergier bör tillvaratas och onödig dubblering undvikas.

Det gemensamma radiokommunikationssystemet för skydd och säkerhet (Rakel) är ett exempel på en resurs som bör finnas tillgänglig för fler aktörer.

Den sammantagna kapaciteten till långräckviddiga transporter vid insatser – internationellt och nationellt - är inte tillräcklig och behöver kompletteras.

I likhet med exempelvis de övriga nordiska länderna, bör det vara möjligt att använda Försvarsmaktens resurser för att stödja polisen i samband med terrorism och annan liknande svår brottslighet.

Försvarsberedningen förslår att verksamheten inom underrättelse- och säkerhetstjänst ses över med en effektiv nationell underrättelsetjänst som mål.

Försvarsberedningen pekar också på vikten av en samlad strategi för informationssäkerhet.

För att skapa förutsättningar för forskning, kunskapsuppbyggnad och teknikutveckling för nya säkerhetsbehov föreslår Försvarsberedningen bl.a. att ett nationellt program för säkerhetsforskning inrättas.

* * *

Försvarsberedningen är ett forum för konsultationer mellan regeringen och riksdagens samtliga partier i långsiktiga säkerhets- och försvarspolitiska frågor. Försvarsberedningen består av:

riksdagsledamot Håkan Juholt (s), ordförande

riksdagsledamot Tone Tingsgård (s)

riksdagsledamot Ola Sundell (m)

f.d. riksdagsledamot Lennart Rohdin (fp)

riksdagsledamot Else-Marie Lindgren (kd)

riksdagsledamot Berit Jóhannesson (v)

f.d. riksdagsledamot Anders Svärd (c)

f.d. riksdagsledamot Annika Nordgren Christensen (mp)